

## [C. J. F. Sven.]

et Alderdomshjem, og Socialministeren skulde bestemme, hvor stort dette Alderdomshjem skulde være. Naar vi nu ser paa den Ændring, dette Punkt er undergaaet, er det jo ikke saa forfærdeligt, thi stadig væk kan Socialministeren paalægge Kommunalbestyrelserne at oprette disse Alderdomshjem; det eneste, der er gaaet ud, er, at Socialministeren kan bestemme, hvor stort det skal være, men det betyder efter mit Skøn i Realiteten intet, naar man i øvrigt lægger denne Ret over til Socialministeren.

Med Hensyn til Arbejdsanstalter var det oprindelig foreslaaet, at der skulde være en Arbejdsanstalt i hver Kommune. Det er blevet ændret til, at nu kan man nøjes med at sikre sig, eventuelt ved Forhandling med andre Kommuner, Amsraadskredse o. lign., at der er de fornødne Pladser paa en Arbejdsanstalt, men i Realiteten er det stadig en ringe Ting.

Man har vel formelt søgt at fjerne Retsprincippet, idet man overalt, hvor der var Tale om, at en, der trængte til Understøttelse, kunde stille Krav og havde en Ret, har ændret dette til, at han har Mulighed for at faa det, og „skal“ er rettet til „kan“. Man har foretaget enkelte Ordrettelser. Jeg nævner et Tilfælde i § 279. Der paalægges nu Forslaget alle Kommuner en Forpligtelse til at skaffe husvilde Bolig. Der stod der tidligere, altsaa i det oprindelige Lovforslag, at Kommunerne skulde skaffe en *passende* Bolig. Nu staar der, at der skal skaffes en nødvendig Bolig, er det vist, en nødtørftig Bolig, eller fornøden Bolig, er det ... (Socialministeren [Steincke]: Fornødent Husly) ... Fornødent Husly, ja. Men ser man videre i Paragraffen, har den bevaret, at eventuelle Tvistigheder mellem den, der ønsker Hjælpen, og Kommunen, afgøres af Socialministeren, og saa ved vi jo nok i Kommunerne, hvad Klokkeren er slaaet. Ja, dette siger jeg ikke, fordi det specielt er den nuværende Socialminister. Jeg har tidligere sagt, og det staar jeg ved, at skal galt være, er paa det Omraade den nuværende Socialminister maaske adskilligt bedre, end den tidligere Minister, der havde disse Sager under sig, var.

Dernæst har man faaet ændret Ordet „Kommunegæld“ til „Kommunehjælp“. Hvilken kolossal Ændring! „Gæld“ til „Hjælp“! Ja, det skal jo nok hjælpe. Det skal nok hjælpe, at man ændrer dette Ord. Selve Princippet for denne Understøttelse er ikke ændret. Det er kun en Navneændring,

der er sket, men selve Systemet er fuldt ud bevaret.

Man har med Hensyn til den fortsatte Sygekassehjælp strøget, at der skulde være en Ret, det er blevet undergivet Kommunerne Skøn indenfor visse Rammer, men jeg tror heller ikke, dette i Realiteten vil betyde saa meget. Jeg skal senere vende tilbage til det og begrunde, hvorfor disse Ændringer efter mit Skøn ikke vil betyde noget videre.

Med Hensyn til de særlige Virkninger af at modtage Hjælp, altsaa det, man tidligere kaldte Fattighjælps Virkninger, saa har man jo for saa vidt for Kommunehjælpens Vedkommende ændret de foreslaaede Regler, idet man har vendt Forholdet noget om. Der stod oprindelig, at for at de paa-gældende skulde komme ind under disse Virkninger, krævedes der en særlig Vedtagelse i Kommunalbestyrelsen. Nu er det vendt om, saaledes at der kræves en særlig Vedtagelse for, at denne Hjælp under visse Omstændigheder *ikke* skal have disse særlige Virkninger, men nogen særlig stor Ændring er det ikke, set i Forhold til hele Lovforslaget, idet man fortsat regner med selv efter de nu vedtagne Ændringer, at den Hjælp, som der overhovedet kan være Tale om at yde med denne særlige Virkning, Fortabelse af Valgretten, kun kan anslaaes til at andrage 2 Mill. Kr., og de samlede Udgifter er i nogle Bilag til Betænkningen opgjort til for Loven om offentlig Forsorg at andrage 72 Mill. Kr. Af dette store Beløb vilde der altsaa efter Venstres Tiltrædelse kun for 2 Mill. Kr.s Vedkommende være Tale om, at Hjælpens Ydelse kan have særlige Virkninger. Derfor betyder det ikke saa forfærdeligt meget, at man for disse 2 Millioners Vedkommende har vendt Forholdet om, saaledes at der kræves en positiv Vedtagelse af Kommunalbestyrelsen, for at Hjælpen ikke skal have den særlige Virkning.

Et andet Punkt, der illustrerer det samme, har vi med Hensyn til Enkømdene. De skulde efter Forslaget have samme Ret til at faa Enkebørnsunderstøttelse som Enkerne. Det er ændret til, at Enkømdene ikke har nogen Ret, men at de i Fremtiden ikke er udelukkede, idet Kommunerne kan give en saadan Understøttelse. Og hvad betyder det? Det betyder, at man efter Beregningerne i Stedet for at anvende 1½ Million til dette Formaal om Aaret gaar ned til 750 000 Kr., men det er rent skønsmæssigt; og efter den Udvikling, der foregaar indenfor vore Kom-